

Voor en na hadden al de glorierijke relaties van Adolf het zusterpaar losgelaten. Louise had tijd noch lust gehad voor het bestendigen der vriendschapsbanden met al die „plaatselijke grootheden”, zooals ze deze oude kennissen, vrienden ook van haar ouders betitelde. Doch nu deed het Hannie toch goed dat er van hen zooveel vriendelijke brieven waren, zooveel uitnoodigingen, zooveel echte blijken van sympathie voor haar zelf. . . . Want Louise kwam in al die brieven tekort. . . . geleerde zuster, knappe zuster, 'n enkele keer: hoogstaande zuster. En Hannie werd wel gedwongen tot de gedachte. . . . lief had men in 't stadje Louise niet gehad; zelfs de medeleeraren gaven weinig blijk van droefheid, alleen de heeren uit Den Haag, uit Leiden, uit Groningen, van dááruit hadden ze meer warmte in de zinnen gelegd, een beetje meer, want van hoogachting waren die ook al vol.

Zij, alleen zij, leed om de voor immer heengegane. . . .

* * *

Het was een Zaterdag die volgde en de diepgrijze regenlucht hing laag boven de wilgenrij aan den overkant van den smallen singel. Kinderen dwaalden doelloos rond en een bakkerskar werd met een plof als een schot dichtgegooid. De jongen met zijn bloemenkorven slenterde langs de huizen, wierp met vragend gezicht een tuinhekje open, en dienstmeisjes repten zich in het uitzicht op den naderenden Zondag.

— Blijft u den Zaterdagmorgen nu nog thuis! — had in een vriendelijk briefje vol begrip het hoofd der school geraden en eraan toegevoegd: — de kinderen verlangen naar u, zij hebben erg medelijden met u. — Ja, zij had kleine kinderen die van haar hielden; Louise had altijd van die groote meisjes gehad, vervelende klassen dikwijls, Louise's taak scheen altijd streng te moeten zijn. Van al die leerlingen en oud-leerlingen 'n enkele die iets van rouwbeklag had gestuurd. Maar de heele school een prachtigen krans!

Alle onrust over 't verliezen harer betrekking, over onaangenaamheden, ontstaan uit haar wekenlange verzuim waren weggenomen. Het was werkelijk, of ieder zich beijverde goed voor haar te zijn. Het oude vreugdige gevoel: liefde voor kinderen, naar wie haar eigen aard altijd weer uitging, werd in haar leed bevestigd. Dit steunpunt was haar dan toch gebleven: de kinderen, haar taak. 't Deed goed in 't eigen tuintje te zijn en dit alles zoo duidelijk te voelen. Hannie's hand plukte liefkoozend aan den rooden wingerd, die zijn blad voorbij het venster had geschoven; de zilte najaarsgeur, de hersttinten, de schoonheid van de grauwe winterlucht, het sprak alles tot haar zinnen. In haar gemis zonk een vriendelijke rust neer. . . . Ach, haar Louise had toch weinig geleden, pijnlijk was de ziekte niet geweest, en ze was ingeslapen zonder doodsstrijd, alleen met dien zwaren rimpel tusschen de wenkbrauwen, die ook na een drukken dag daar zat. Ze betrapte zich erop te bedenken, dat Louise die prachtige bloemen van de school niet had gezien en ook háár bloemen